

Benvolguts estudiants dels diversos graus, benvolgudes mares, pares i familiars

La vida està formada d'etapes. Hi ha un seguit d'etapes que moltes vegades costa assumir i, a vegades costa superar. Cada etapa és un pas que ens permet avançar, que ens ajuda a forjar un camí i ens obria noves portes. La majoria de vosaltres, ara fa quatre anys quan vàreu decidir arribar a la Universitat vàreu travessar una etapa. Vàreu acabar l'Institut, vàreu deixar enrere aquells adolescents que vàreu ser i se us va obrir la possibilitat de viure la Universitat per fer un grau d'algun dels set estudis d'Humanitats de la Facultat de Lletres. Al llarg d'aquests quatre anys, els professors que heu tingut us han ajudat amb les seves classes a poder entendre millor d'allà on venim tots plegats, on estem ara i cap on anem. Es a dir us han ajudat a entendre com el passat ens ajuda a comprendre on som, a saber com assimilar millor la complexitat del present i a establir certes perspectives que ens permetin definir algunes vies per afrontar millor el nostre futur. Els estudis d'Humanitats us han donat eines per entendre millor quin és l'ofici de viure. Els vostres estudis us han hagut d'ajudar a ser persones, a tenir un esperit crític i a saber utilitzar les eines que us permeten moure's millor en la societat que us obria les portes. L'arribada a la Universitat és l'inici d'una etapa de la que tothom guarda molt bons records, perquè estudiar no és només adquirir unes determinades competències, sinó també viure diverses experiències. Anar a la Universitat implica fer noves amistats, discutir o establir relacions en el campus, descobrir possibles amors, escoltar uns professors que han dedicat una part substancial de la seva vida a uns determinats coneixements, però

també implica entendre que en aquest món costa molt saber trobar respostes, ja que aprendre no implica adquirir determinats dogmatismes, sinó tenir la capacitat per poder formular sempre noves preguntes. La Universitat no és un lloc on es transmeten certeses, sinó un espai on se us han donat eines per desenvolupar-vos en les vostres vides professionals, però també en la vostra vida social o afectiva. Fa dues setmanes, en el transcurs de l'acte d'inauguració del curs d'aquesta Facultat, el poeta Francesc Parcerises, professor emèrit de la UAB, ens parlava de les seves universitats i ens deia que amb els anys havia comprés que allò veritablement important de l'ensenyament venia determinat per la capacitat de comunicar als alumnes el gust i la passió cap a determinades coses. Un bon professor era aquell que aconseguia que allò que es recomana de passada a classe, com si fos una simple nota peu de pàgina, cridi l'atenció i pugui convertir-se en una revelació.

Ara, un cop acabada l'experiència de quatre anys d'Universitat us hauran quedat molts pòsits, però també la certesa de que al tancar una etapa se n'obra una altra de nova en la qual moltes vegades sentireu la malenconia per aquell temps que heu deixat i que no tornarà. Altres vegades afrontareu el futur amb la força que us ha donat l'aprenentatge. Per poder-vos definir millor aquesta nova etapa que s'obra davant de vosaltres, permeteu-me una estranya llicència, i que parteixi de dues cançons de la meva època, de dos cantants que sempre m'han acompanyat i em continuen acompanyant: Bob Dylan i Paco Ibañez.

L'any 1962, Bob Dylan tenia 22 anys, feia un any que havia deixat el seu petit poble de Minnesota per establir-se a Nova York, quan va publicar el seu segon disc *The Freewheelin*. El disc va ajudar-lo a convertir-lo en un dels mites de la

música popular del nostre temps. Dylan tenia 22 anys però ja es sentia vell. En el disc hi ha una cançó que no figura entre les més conegudes del seu repertori, el seu títol és Bob Dylan's Dream i com el seu títol indica té l'estructura d'un somni. El poeta viatja per l'Amèrica profunda i es dorm. En els versos, el cantant i poeta –premi Nobel de Literatura- somnia i veu que al fer-se gran no només ha perdut la innocència i una forma de vida despreocupada, sinó també ha posat en crisi les conviccions que tenia en aquell temps en que “era tant fàcil distingir què era bo i que era dolent”. Es llavors quan apareix la malenconia per tot allò que no tornarà: <<Amb els ulls cansats, vaig fixar-me en la meva habitació, on els meus amics i jo vàrem passar tantes tardes, on tots junts vàrem superar més d'una tempesta, mentre rèiem i cantàvem fins a primeres hores de la matinada”. Al final del poema afirma: “Desitjo, desitjo que ens tornéssim a trobar un altre cop en aquella habitació, pagaria amb molt de gust deu mil dòlars per aconseguir-ho”. Penso que la cançó configura una sensació de malenconia profunda. Tots sabem que no podrem pagar per retrobar aquells anys a la universitat que ja no tornaran, però també es cert que els millors records sempre ens acompanyaran i que els podrem convocar cada cop que ens plagui.

La segona cançó és l'adaptació d'un poema de José Agustín Goytisolo, Palabras para Julia escrit l'any 1969, dedicat a la filla del poeta. El cantant Paco Ibañez el va popularitzar aportant-li la senzillesa de la seva guitarra i la seva veu profunda. Manuel Vázquez Montalbán va dir que José Agustín Goytisolo, integrat davant la anomenada generació dels anys cinquanta, era un poeta que aspirava a la construcció d'un nou humanisme Sempre m'ha emocionat molt la cançó i l'he fet escolar a les meves filles. Penso que és un excel·lent poema per comprendre l'angoixa davant tot allò que ens depararà la vida, però també un

cant a tenir força perquè tots plegats podem per tirar endavant. El poema comença recordant-li a la filla que es troba en un moment en que “La vida ya te empuja como un aullido interminable”. I a partir d’aquesta constatació li dona consells sobre la importància de continuar lluitant, malgrat els infortunis, les injustícies i les incerteses. És una lliçó a de tenir en compte. I per això m’agradaria acabar el meu parlament llegint els versos finals del poema, que difereixen una mica respecte la cançó:

*Nunca te entregues ni te apartes
junto al camino, nunca digas
no puedo más y aquí me quedo.*

*La vida es bella, tú verás
como a pesar de los pesares
tendrás amor, tendrás amigos.*

*Por lo demás no hay elección
y este mundo tal como es
será todo tu patrimonio.*

*Perdóname no sé decirte
nada más pero tú comprende
que yo aún estoy en el camino.*

*Y siempre siempre acuérdate
de lo que un día yo escribí
pensando en ti como ahora pienso*

A partir d'ara en aquesta nova etapa que s'obra a les vostres vides recordeu sempre les paraules dels poetes. No us atureu mai, no us espanteu davant els compromisos i aneu sempre endavant. Sempre endavant.

Moltes gràcies